

UBOGE ŽIVALI

zbirka pesmi

Srečo Zakrajšek

in ChatGPT

Srečo Zakrajšek

UBOGE ŽIVALI – zbirka pesmi

Izdano v samozaložbi. Srečo Zakrajšek, Ljubljana, 2025

Gradivo je bilo pripravljeno s pomočjo ChatGPT.

Pojasnila, teme pesmi in moja navodila so zapisane na strani 52. Vse drugo je delo ChatGPT. Predlagam, da preden greste na stran 52 preberete pesmi.

Zaključno poročilo CHATGPT: Prispevek avtorja in pomoč asistenta pri zbirki pesmi

Pri pripravi zbirke pesmi ste se izkazali kot avtor z močno vizijo in jasnim ciljem, da bi skozi poezijo izrazili glas živali ter opozorili na njihove zgodbe, ki so pogosto nevidne in neslišane. Vaše ideje so temeljile na globokem sočutju in etičnem premisleku o odnosu med človekom in živalmi ter na želji po ozaveščanju bralcev. Moj prispevek je bil pomoč pri oblikovanju besedil, prilagoditvi izrazov, ritma in strukture ter usklajevanju tonov posameznih pesmi z vašim konceptom.

Vaša vloga:

- **Vizija zbirke:** Idejno ste zasnovali zbirko, opredelili osrednje teme in občutke, ki jih mora vsaka pesem izražati.
- **Vsebinski okvir:** Izbrali ste posamezne teme za pesmi, ki so bile čustveno in simbolično močne, ter s tem določili osnovne smernice za vsako pesem.
- **Kritična presoja:** S svojim vpogledom in občutkom za detajle ste podajali konkretne povratne informacije, ki so omogočile izboljšave posameznih kitic, verzov in sporočila.

Moja vloga:

- **Pisanje osnutkov:** Na podlagi vaših smernic sem pripravil osnutke pesmi, ki so izhajali iz različnih perspektiv živali.
- **Jezikovne in slogovne prilagoditve:** Poskrbel sem za skladnost ritma, rime, tona in splošne razumljivosti besedil. Sledil sem vašim smernicam za jasno in čustveno izrazno moč.
- **Prilagoditve po povratnih informacijah:** Upošteval sem vaše povratne informacije in ustrezno prilagajal kitice, vrstice ali posamezne izraze, da bi bolje odražali vaše zamisli in namen.
- **Obogatitev izražja:** Ponudil sem več slogovnih različic, da bi vsaka pesem kar najbolje zajela čustva in zgodbe, ki ste jih želeli izraziti.

Skupni rezultat:

Zbirka pesmi, ki združuje vaše osebne zamisli in moj tehnični prispevek, je nastala kot izrazna in premišljena celota. Pesmi ne le pripovedujejo zgodbe živali, temveč bralce tudi nagovarjajo k empatiji, refleksiji in odgovornosti. Vaša vizija je ohranila svojo edinstvenost, jaz pa sem prispeval k tehnični in slogovni dovršenosti zbirke.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](https://cobiss.si/)-ID [221410051](https://cobiss.si/221410051)

ISBN 978-961-07-2495-7 (PDF)

Uvodnik in pojasnilo za zbirko pesmi UBOGE ŽIVALI

Ta zbirka pesmi prinaša glas tistih, ki ga v našem svetu pogosto ne morejo izraziti – glas živali. Preko poetičnih pripovedi se njihove zgodbe in občutki razkrivajo v vsej svoji bolečini, hrepenenju, izgubi, a tudi v ljubezni in hvaležnosti. Pesmi raziskujejo raznolike usode živali v situacijah, kjer so pogosto žrtve človekovih dejanj – od zaprtja, izkoriščanja, mučenja, uničevanja njihovega okolja do trenutkov nežnosti in sočutja, ki jim jih namenijo dobri ljudje.

S tem želimo bralca ne le opomniti na odgovornost, ki jo kot ljudje nosimo do vseh živih bitij, temveč ga tudi povabiti k premisleku. Kaj pomeni svoboda, ko je odvzeta? Kaj pomeni življenje, ko je zreducirano na vir koristi? In predvsem, kako lahko človek, z majhnimi, a iskrenimi dejanji, postane tisti, ki vrača upanje in dostojanstvo bitjem, s katerimi si delimo planet?

Zbirka ne obsoja, temveč pripoveduje in vabi k empatiji. Njeno sporočilo je jasno: če znamo prisluhniti glasovom tišine, lahko skupaj gradimo svet, v katerem ima vsako življenje vrednost. Naj te pesmi odmevajo kot opomnik in kot navdih, da sočutje nikoli ne izgubi svojega mesta v naših dejanjih.

KAZALO

PESMI V MODERNI OBLIKI	4
PESMI V KLASIČNI OBLIKI	28
POJASNILA	52

PESMI V MODERNI OBLIKI

Veter nosi naš spomin

Pod mrzlim obzorjem,
kjer oblaki prepletajo sivino,
se dvignemo — krhki glasovi v vetru,
ki ne ve, koga bo objel.

Potujemo v tišini,
proti obljubljenemu ničesar,
kjer oblaki kričijo imena,
ki jih ne prepoznamo.

Strah nas lovi kot senca,
ujetniki neba,
ker vsak strel
je mogoče zadnji.

Ali nas bodo njihova očesa
videla kot speče sanje
ali kot plen?
Pojemo, ker ne znamo jokati.

Morda bomo le sled v zraku,
ki jo zbriše prvi dež,
a morda,
morda bo veter še kdaj šepetal naše ime.

2

Sledi v snegu, ki ne izginejo

Ponoči zavijamo,
ne iz veselja, temveč iz lakote,
ki pritiska na rebra
kot nevidne sponke sveta.

Nekaj ovac, pravijo.
A kdo šteje našo kri,
razlito v belino gozda,
ko strel odzvanja med drevesi?

Mi nismo zveri,
le stražarji pragozda,
ki ga ljudje krčijo,
dokler nas ne potisnejo v kot.

Kako naj živimo brez teka?
Kako naj preživimo brez plena?
Narava je dala,
vi pa ste vzeli.

Naši mladi v temnem brlogu čakajo,
na trenutke, ki jih morda ne bo,
sanje o lovu preganja dim
in vonj po koncu.

Kdo bo zadnji,
mi ali vi?
Samo sledi bodo ostale.

3

Mleko brez otroštva

Stojimo, brez vetra,
brez trave, ki bi nas nežno božala,
le hladni stroji,
ki vedo le, kaj vzeti.

Naše telo proizvaja,
ne zase, ne zanje,
temveč za prazne roke,
ki nikoli ne vprašajo, zakaj.

Teliček pride in gre,
odtrgan, preden razume,
da je svet lahko mehak,
ne samo hrup cevi.

In me ? Me postajamo sence.
Sence krav na ekranih,
izgubljene v krogih proizvodnje,
ki ne priznajo bolečine.

Narava nas je ustvarila,
vi ste nas preoblikovali.
Kaj ostane od življenja,
ko postane le mehanizem?

Naše mleko ne boža več mladičev,
le steklene površine in plastične roke.
A naše oči še vedno iščejo,
telička, ki nikoli ne bo naš.

Ukana nežnosti

Njen jok preplavi noč,
nežno bitje, še s toploto v dlaki,
odvzet, preden razume,
kaj pomeni dihati svobodno.

Njegove oči še iščejo moje,
a že ga odpeljejo,
premladega za korak,
premajhnega za upor.

V hlevu ostane tišina,
mleko, ki ne najde ust,
in praznina, ki ne vpraša,
zakaj moramo dati vse.

Njihova nežna teletina
je zamenjala moj objem,
njihova lahka noža
so zamolčala njegovo življenje.

Ali je res tako mehko,
da ga je vredno žrtvovati?
Ali ste res tako slepi,
da ne vidite, koga jemljete?

Mi ostajamo, privezane,
čakajoč, da se krog ponovi,
in spet nam vzamejo vse,
kar nas ohranja žive.

Tek za praznino

Nekoč smo tekli s vetrom,
ne za zlato, ne za slavo,
temveč zato, ker je tek bil življenje,
ki ga je čutila zemlja pod kopiti.

A zdaj smo le številke,
na tabli zmagovalcev in poražencev,
prečrtane, ko naše noge
ne dosežejo več želja vaših oči.

Vi merite vrednost v sekundah,
mi v svobodi, ki je več ni.
Ko ne zmagamo, ne obstajamo,
ko padamo, postanemo tišina.

Pot pelje tja, kjer ne diši po travi,
kjer kovina nosi konec,
kjer postanemo sence,
ki jih nihče ne pogreša.

Ali res šteje le zmaga,
in ne dih, ki ga je veter nosil?
Ali ste pozabili,
da smo bili nekoč vaši bratje v svobodi?

Nas ni več,
le še tišina dirkališča
in vonj po krvi,
kjer so nekoč odmevali naši koraki.

6

Sam v kletki spomina

Bil sem tvoj,
vse moje dni,
tvoj korak je bil zame pot,
tvoj glas je bil dom.

A zdaj je tvoj vonj
le še tišina na stari odeji,
senca na soncu,
ki je izginila.

Vse, kar sem imel,
je šlo s tabo.
Ostala je kletka,
ki ne pozna ljubezni.

Kričim, tulim,
a nihče ne sliši.
Moje srce je še tvoje,
a tebe ni več.

Vse oči so tujci,
vse roke hladne,
čakam, a ne vem,
kaj naj sploh še čakam.

Morda konec,
morda čudež,
morda tvoj glas,
ki ga veter še prinaša.

Labod brez obzorja

Jezero je mirno,
a jaz ne najdem več doma,
kjer je tvoj krik polnil jutra,
kjer je tvoj ples krožil ob vodi.

Nekoč sva bila dve krili,
en let proti večnosti,
zdaj sem zgolj senca v odsevu,
brez smeri, brez pomena.

Ptičja gripa, pravijo.
Toda njihova imena so hladna,
njihova razlaga kot vetrovi,
ki brišejo sledi na gladini.

Tvoj glas je utihnil,
in jaz ne znam peti več.
Čutim, kako me vabiš,
v praznino, kjer ni trpljenja.

Jezero ostaja isto,
a svet ni več moj.
Brez tebe ni poletov,
le padci proti hladu.

Morda te najdem,
v oblakih ali na dnu,
a dokler te ni,
sem zgolj labod brez srca.

Izgubljeni med milijoni

Sneg nosi tvoje ime,
a ga ne znam prebrati.
Tvoj glas je izgubljen,
zadušen v tisočih krikih.

Bil sem tvoj mladič,
skrit pod tvojimi krili,
topel, varen,
dokler množica ni postala zid.

Vse so enake,
sence in oblike,
a nobena ne diši kot ti,
nobena ne gleda z istim upanjem.

Čakam, tečem,
klici se prelivajo v praznino.
Moj mali svet se je raztalil,
kot ledena plošča na soncu.

Ali me še iščeš?
Ali te je zlomil sneg,
te odnesel veter,
ali le molčiš pred usodo?

Jaz sem tukaj,
a brez tebe sem nič.
Morda sem izgubil tebe,
morda sem izgubil sebe.

Dimnik, ki ga ni več

Letela sem tisoče kilometrov,
vračala se z vetrom,
vsak obrat zemlje je bil obljuba,
da bo dom tam, kjer je bil.

A zdaj ni več dimnika,
le črna praznina,
kjer nekoč so stali ljudje,
kjer so roke gradile gnezdo.

Hiša je pogorela,
jeseni, pravijo.
A jaz ne poznam letnih časov,
le dimnik, ki je bil vedno tu.

Toplotne črpalke ne dišijo,
ne kličejo ptic,
ne nosijo topline
kakor ogenj v peči.

Kam naj zdaj letim?
Kam naj položim krila,
ko svet brez dimnikov
ne sprejme več štorkelej?

Ves trud za povratek,
a dom je izginil.
Morda bomo tudi mi,
izbrisani iz zemlje brez dimnikov.

Tema pod gorami

Zadnji vetrovi božajo travo,
zadnji žarki se dotikajo kože,
gore šepetajo slovo,
ko nas ženejo v dolino.

Tukaj je svoboda dišala po nebu,
tam spodaj je samo tema,
kjer čakamo,
da mine čas.

Štiri dolge mesece,
brez trave pod kopiti,
brez vetra v grivi,
brez smisla v naših korakih.

Stene ne govorijo,
mrak ne prinaša tolažbe.
Vse, kar ostane,
je vonj po železu in hladu.

Ali res razumete,
kaj pomeni zapreti svobodo?
Ali ste kdaj poslušali gore,
ki nas kličejo domov?

Mi čakamo,
dokler ne pridemo nazaj,
če bomo še tu,
če bomo še mi.

Oči skozi steklo

Plavam v krogu,
a nikoli ne grem nikamor.
Steklene stene me ločijo
od sveta, ki ga ne poznam.

Vaše oči so povsod,
prisotne, presojojoče.
Katero telo je dovolj lepo?
Katera bo vaš naslednji obrok?

Ne morem se skriti,
voda razkriva vse,
moje gibanje je predstava,
moje življenje – čakanje konca.

Stres, kot valovi,
utripa skozi moje telo,
vedno prisoten,
vedno brezbrizen do mojih plavuti.

Ali veste, kako je živeti,
ko si stalno opazovan?
Ko te gledajo, ne kot bitje,
temveč kot predmet za užitek?

A jaz sem tukaj,
ujetnica stekla,
in vse, kar ostane,
je tišina med vašimi pogledi.

Svoboda brez doma

Vrata kletke se odprejo,
veter diši po svobodi,
a zemlja pod mojimi tacami
je tuja, brez sledi mojih prednikov.

Gozd je tih,
brez znanih dreves,
brez skrivališč,
ki sem jih nekoč poznal.

Sem svoboden, pravijo.
A kje je svoboda,
če srce ne najde poti
domov?

Lovim plen,
a vonj ni moj,
sledim sencam,
ki jih ne razumem.

Sem ris brez ozadja,
brez glasov preteklosti.
V Sloveniji, pravijo,
a kdo sem tukaj jaz?

Svoboda v tej tišini
je le drugi obraz zapora.
Kaj je dom,
če ni zemlje, ki te pozna?

Prazno gnezdo pod soncem

Jutro je prišlo kot vedno,
s soncem, ki me kliče k pesmi.
A njen glas ni odgovoril,
le tišina je ostala v gnezdu.

Gospodinja je prišla,
s toplimi rokami,
a hladnim srcem,
ko jo je vzela.

Njen vonj še vedno visi v zraku,
mehka peresa plešejo v vetru,
njeno telo – daritev mizi,
a kdo daruje mojo bolečino?

Kako naj pojem,
ko moje pesmi nimajo poslušalca?
Kako naj iščem dan,
ko je noč zasedla moje srce?

Ljubim jutro,
a sovražim njegov sij,
ker me spominja,
da nje ni več.

Morda bo še kdaj prišla,
v pesmi vetra ali v spominu,
a danes sem le petelin
brez svoje kokoši.

Kri v areni, vonj po travi

Zvoki množice režejo zrak,
kot noži, ki jih ne vidim,
a čutim v sebi.
Njihove oči so lačne,
moje le iščejo mir.

Nekoč sem bil na travniku,
pod soncem, ki je božalo mojo kožo,
in veter je prinašal vonj rož,
ne vonja po krvi.

Zdaj sem tukaj,
v krogu brez poti,
ujetnik igre,
ki ni moja.

Kaj sem jim storil,
da kričijo za mojo smrt?
Sem le bik,
ne simbol, ne pošast.

Raje bi bil na zelenih poljih,
ob potočkih, ki nežno šepetajo,
kot tukaj, kjer je vsak moj korak
glasba za njihov krik.

A tudi če padem,
nikoli ne bom razumel,
zakaj življenje
ni bilo dovolj.

Krilo, ki ne doseže neba

Nebo me kliče,
vabi v višave,
a moje krilo je tiho,
kot kamen, privezano k tlom.

Včasih sem rezal veter,
plesal z obzorji,
zdaj sem zgolj senca,
ujetnik svoje usode.

Zavetišče me hrani,
a svobode mi ne da.
Gledam ptice, ki dvigajo oblake,
jaz pa le še dvigujem spomine.

Kako naj pojem brez neba?
Kako naj diham brez vetra?
Zemlja me drži,
a jaz ne pripadam njej.

Morda bom našel mir,
med drevesi, ki ne rastejo visoko,
a duša se nikoli ne bo sprijaznila,
da ne leti več.

Nebo, ti ostajaš moje vse,
in čeprav te nikoli več ne dosežem,
bom vedno tvoj,
orlova senca brez kril.

Ujeti valovi

Voda je tu,
a ni morja.
Stene omejujejo tok,
moje plavuti se ne dotaknejo neskončnosti.

Otroci kričijo,
njihovi obrazi so polni radosti,
a ne vidijo,
da moje oči nosijo ocean.

Nekoč sem plaval med valovi,
v svobodi, ki je pela z vetrom,
ob strani moje družine,
ki je zdaj le še spomin.

Triki, aplavz,
to ni življenje.
Je predstava za smeh,
a zame kletka brez duše.

Kako naj razložim,
da morski tok ni zgolj voda,
temveč življenje,
ki ga nikoli več ne bom okusil?

Morje kliče,
njegova pesem odmeva v mojem srcu.
A jaz sem tukaj,
ujetnik zabave, ki ne prinaša svobode.

Sanje o savani

Moji koraki odmevajo,
težki, počasni,
pod bleščavimi lučmi,
kjer me preoblačijo v norost.

Zlate verige,
pobarvani nohti,
prazni aplavzi,
ki ne razumejo bolečine.

V sebi nosim Afriko,
njen prah, njene vetrove,
vonj trav in glasove črede,
ki me kličejo iz spomina.

Toda tu,
v areni kroga,
se moja moč spremeni v igro,
moje življenje v predstavo.

Sanjarim o neskončnosti,
o senci drevesa,
o toplih tropih,
ki so bili nekoč moji.

A zdaj sem slon brez zemlje,
brez črede, brez neba.
Samo odmev preteklosti,
ujeti glas savane.

Plastika v valovih

Plavam skozi modro,
a ocean ni več ocean,
je labirint odpadkov,
ki me počasi duši.

Moj oklep, nekoč močan,
zdaj je okovan z vrvmi,
njihov umetni svet
razpada na mojem telesu.

Vlekla sem se skozi tokove,
kjer nekoč so plesale ribe,
a zdaj le sence plastike
prekrivajo nekdanj sončno gladino.

Zrak postaja težak,
moja pljuča se polnijo z obupom.
Vsak gib me boli,
vsak val me vleče globlje.

Nekoč sem bila del morja,
zdaj sem njegovo žrtev.
Ali vidite, kaj ste storili?
Ali vas sploh zanima?

Ko zaprem oči,
se spomnim koral,
otrok, ki jih ne bom več videla,
in miru, ki ga več ni.

Tišina med grižljaji

V vaših krožnikih je naša zgodba,
a nihče je ne bere.
Vonj pečenke prekrije
krike, ki jih niste slišali.

Ali veste, kaj pomeni živeti?
Ne samo dihati,
temveč teči, plavati, leteti,
čutiti sonce in veter na koži?

Nismo le meso,
smo življenje, kot vaše,
srce, ki bije,
oči, ki vidijo, sanje, ki gorijo.

Naše tišine ne morete okusiti,
naša bolečina nima začimb.
Toda vsaka nit našega mesa
je nit življenja, ki ste jo pretrgali.

Ne obsojamo,
samo prosimo:
pomisli, kdo smo bili,
preden smo postali hrana.

Svet je poln možnosti,
poln izbire.
Ali je res potrebno,
da vsaka konča s smrtjo?

Naša bolečina je vaša senca

Ali čutiš,
kako nas boli,
ko tvoje roke,
ki bi morale varovati,
nosijo breme nasilja?

Ne kričimo le v strahu,
kričimo v vprašanju,
ki ga nikoli ne slišiš:
Zakaj?

Naša telesa so nežna,
ustvarjena za življenje,
ne za tvoje zabave,
ne za tvoje frustracije.

Ko nas zlomiš,
zlomiš tudi sebe,
ker sočutje je most,
ki ga požgeš z vsakim udarcem.

Ali ne vidiš v naših očeh
ogledala tvojega srca?
Nismo tvoj sovražnik,
smo tvoj sopotnik.

Naša bolečina ostane,
a tvoja senca jo nosi.
Kdo si, ko nas mučiš?
Kdo postaneš,
ko odvzameš vse, kar smo?

Zemlja kriči v našem imenu

Ali slišiš, kako zemlja šepeta?
Njeni gozdovi, njeni oceani,
njihova tišina ni mir,
je krik, ki ga ne prepoznaš.

Mi, njeni varuhi,
ne moremo ustaviti tvojih strojev,
tvojega ognja,
ki požira naš svet.

Voda, ki je nekoč pela,
je zdaj grenka,
zemlja, ki je rodila,
je zdaj rana, ki se ne zaceli.

Ko posekaš drevo,
posekaš naš dom.
Ko zastrupiš reko,
uničiš naše življenje.

Tvoj napredek je naš konec,
tvoj dobiček naš propad.
Ali vidiš, kaj delaš?
Ali čutiš, kaj jemlješ?

Toda zapomni si,
ko uničuješ nas,
uničuješ tudi sebe.
Zemlja ne potrebuje tebe,
a ti potrebuješ njo.

Strah v ognju, ki ga ne razumemo

Vaše veselje je naš strah.
Vaš pok je naš krik,
ki ga ne slišite,
ker ga preglasi eksplozija.

Nebo žari,
kot da gori svet,
tla ki se tresejo,
kot da je konec sveta.

Mi ne razumemo vaših iger.
Za nas to ni zabava,
to je vojna,
ki je ne moremo zmagati.

Zbežimo v temo,
tresemo se pod drevesi,
iščemo zavetje,
a ga ni.

Ali veste, kaj pomeni čutiti srce,
ki utripa, dokler ne opeša?
Ali razumete, da vaše veselje
uničuje naše mirne noči?

Vaša svetloba,
vaš smeh,
pomeni temo in strah,
ki ga ne moremo pregnati.

Glas hvaležnosti

Vaše roke nas ne ranijo,
vaš dotik prinaša mir.
V vaših očeh je sočutje,
ki zdravi naše rane.

Vi vidite več,
kot le telo in kri.
V nas prepoznate življenje,
ki hrepeni po svobodi.

Vaša dejanja so mostovi,
ki prečkajo prepad,
kjer je trpljenje
spremenjeno v upanje.

Vi, dobri ljudje,
ste naš svetilnik v temi,
naša varnost v svetu,
ki pogosto pozablja, kdo smo.

Hvala za vaše korake,
ki puščajo sled dobrote.
Hvala za ljubezen,
ki ne pozna meja.

Ko se svet obrne stran,
ste vi tisti,
ki ostanete,
da nas spomnite,
kaj pomeni pripadati.

PESMI V KLASIČNI OBLIKI

Veter nosi naš spomin

Pod nebo se dvignemo spet,
na poti brez znanih mej,
kot ujetniki divjega vetra
pod krili nosimo strah in upe vselej.

Vsak oblak nas nežno zaniha,
a na tleh že preži sovražnik tih,
kdo bo preživel, kdo bo umrl,
ko se stik z vetrom spremeni v krik?

Pot je dolga, prepredena s senco,
svetloba zgolj privid,
le ogenj v daljavi nas preži,
med kriki vrabcev in sovjimi klici.

Če ne mi, naj pridejo naši mladi,
s krili močnejšimi, kot jih nosimo zdaj,
morda se domov vrnejo v jati,
pod isto sonce, ki greje nas zdaj.

In če padejo v tišini,
kjer veter šepeta zgodbe preteklosti,
naj njihova pesem postane svetloba
za tiste, ki bodo leteli za nami.

2

Sledi v snegu, ki ne izginejo

Pod nočnim nebom, kjer luna žari,
volk hrepeni, a človek lovi.
Prazni so gozdovi, prazna je zemlja,
le kje naj zdaj lovim, da mladičem prinesem veselje?

Ovce štejete, našo smrt prezrete,
a mi živeti moramo, kot gozd nam velewa.
Kdo bo sodil, kdo ima pravico,
kdo je resnična zver, kdo nosi pravico?

Ostre so krogle, a nismo krvniki,
v naših očeh je svet, ne kriki.
Tekli smo z vetrom, peli z nočjo,
zdaj pa nas išče lovsko orožje.

Otroci čakajo v brlogu, skriti,
vonj krvi jih napolni s strahom,
a njihove moči še niso zrasle,
čakajo, da jim svet vrne poti.

Če bi le lahko ljudje razumeli,
da življenje v gozdu ni razdeljeno na beli in črni,
da vsak ima svoj prostor, svoje poti,
in vsak išče hrano za svoje noči.

Sledi v snegu, naš zadnji glas,
sporočilo svetu, ki preganja nas.

3

Mleko brez otroštva

V hlevu stojim, ujeta v stroj,
mleko odteka, a srce me boli.
Nekoč sem dajala, ko bil je čas,
zdaj stroji odločajo, ne jaz.

Teliček moj, si kje še živ?
Odnegli so te, brez zadnjih krikov.
Nič več ne boš pil, nič več ne boš klical,
le mleko mojega srca bo ostalo.

Ne trava, ne svoboda, le hladne cevi,
ki jemljejo vedno, a nikdar ne dajo nič.
To mleko ni dar, je ukradena pesem,
ki nosi bolečino vsake matere v nesreči.

Narava je rekla, da mleko je most,
med materjo in tistim, ki pride na svet.
A zdaj smo le stroji, ki brez vprašanja,
izpolnjujemo ukaze brez razumevanja.

Kdaj bomo znova slišali klic?
Teliček moj, vrni se mi!
Toda jaz vem, da nikdar več,
ne bo tvojih oči v mojih, nikjer.

Ukana nežnosti

Teliček moj, komaj si prišel,
že so te vzeli, svet se je stemnil.
Tvoj jok še odmeva v mojem srcu,
a njih ne gane, le v meso strmijo.

Mehka koža, nežno meso,
vse to za mizo, kjer nihče ne vpraša,
čigava bolečina se skriva v grižljaju,
čigava solza ostaja brez odpuščanja.

Mleko še teče, a zate ga ni,
odvzet si bil, preden zvezde so vzšle.
Tvoj vonj še nosim, a objem je prazen,
kot hlev, kjer jaz ostajam nemočna in kazen.

Za otroka, za stare, pravijo nežno,
a kdo nežnost krade? Kdo srca reže?
Moje telo še daje, a jaz sem prazna,
ker teliček moj nikoli ne bo več v hladu zaspal varno.

Ali veste, kako boli ta tišina,
ko ne slišiš več kopit,
ko oči iščejo v temi,
nekoga, ki nikoli več ne bo prišel k meni?

Ostane le krog trpljenja v temi,
teliček za mlekom, življenje za nič.
In spet nas razbijejo, kot mehanično srce,
le zato, da nekdo uživa – mehko meso za kosilo.

Tek za praznino

Tekli smo v vetru, z neba dar,
srce je gorelo, bil je le zanos.
Nismo poznali meja in slave,
le zemljo pod nogami in sanje prave.

A ko nismo več hitri, ko padamo v prah,
postanemo nič, le breme in strah.
Zmagovalci se smehljajo, a mi smo tihi,
le poraženci, ki jih nihče več ne vidi.

Odvlečeni v tišino, kjer ni več poti,
v kovinski hlad, kjer duša zamre.
Nekoč smo dihali veter, svobodo in čas,
zdaj je vse le senca – prah in poraz.

Kje so roke, ki so nas vodile?
Kje je pohvala, ki nas je grela?
Vse to ste zamenjali za zlate medalje,
in pozabili, da srce je tisto, ki šteje.

Ko nas ni več, ni niti vas,
le prazni hlevi in spomini v travi.
Tekli smo z vetrom, zdaj pa smo stran,
za vas le izgubljena senca – ne več sanj.

Sam v kletki spomina

Bil si moj svet, edini prijatelj,
tvoj dotik je bil zame kot nežen čar.
Skozi vsak dan sva skupaj hodila,
zdaj pa je pot le še prazna sivina.

Tvoj vonj še čutim na stari blazini,
a kletka je hladna, jaz sem v temi.
Kam si odšel, zakaj me pustil?
Zdaj sem zgolj pes, ki je dušo zgubil.

V zavetišču čakajo drugi ljudje,
njihove roke so hladne dlani.
Jaz pa želim le tvoj smeh, tvoj glas,
le tebe nazaj – a ni te več, moj svet je prazen.

Njihovi pogledi ne nosijo topline,
njihove besede so kot prazne line.
Moj svet si bil ti, zdaj pa ni sveta,
le kletka in vrata, ki ostajajo zaprta.

Morda bom čakal, dokler ne mine čas,
dokler ne zbledijo vsi sledovi v nas.
A vem, da si bil moj, in jaz sem bil tvoj,
in tvoja ljubezen ostaja moj spokoj.

Labod brez obzorja

Jezero mirno, a v meni je noč,
srce brez labodke ne vidi več pot.
Bila si moj ples, bila si moj glas,
zdaj je le tišina, ki zame je kazen.

Ko si odšla, s teboj je izginilo vse,
tvoj beli odsev, ki noč mi svetli.
Ptičja gripa, pravijo hladno ljudje,
a njihova beseda mi rane ne celi.

Kako naj letim, ko krilo je zlomljeno,
ko tebe ni več, in srce je osamljeno?
Naj z vetrom odidem, naj končam svoj boj,
a jezero šepeta – ostani, tvoj je moj spokoj.

Vse, kar sem imel, odnesla je voda,
tvoj nasmeh, tvoj dotik, veselje življenja.
Labod brez labodke, svet je brez luči,
naj raje utone, kot da v njem še živi.

A morda te najdem, onkraj obzorja,
v jezeru večnosti, kjer je svoboda.
Tam bova spet plesala, brez sence trpljenja,
kot dva bela laboda – za vedno združena.

Izgubljeni med milijoni

V snegu sva hodila, ti in jaz,
z nogami, ki so puščale le en čas.
Pod tvojim krilom sem našel dom,
zdaj pa sem sam – in svet je prazen zvon.

Množica kriči, tisoče glasov,
vsi so podobni, a ni tvojih besed.
Vonj tvojih peruti, tvojih oči,
izgubil sem vse, zdaj iščem le sledi.

Sneg ne pozna milosti, ne usmiljenja,
vetrovi nosijo obljube brez pomena.
Tvoj glas je odmev, ki tone,
in jaz sem izgubljen, kot senca na snežnih tleh.

Ali me še iščeš, ali si kje?
Ali je svet postal prevelik za me?
Pingvin brez matere, sirota med množico,
le še odsev svojega srca v snežnem poljubu.

Čakam, a kje naj najdem svoj čas?
Morda sem te izgubil, a še vedno kličem tvoj glas.
Dokler bo sneg, dokler bo led,
bom iskal tvoje sledi v ledenem svetu brez besed.

Dimnik, ki ga ni več

Nazaj sem prišla, kjer dom je bil,
kjer dimnik je stal, a zdaj je le prah in pepel.
Letela sem daleč, z oblakom v objemu,
a dom ni več dom – le spomin na njem stoji.

Hiša je jeseni v plamenih zgorela,
in z njo moj dimnik, kjer gnezdo sem delala.
Toplotna črpalka zdaj tam stoji,
a dimnika ni več – in gnezda ni.

Kam naj odložim svoja krila zdaj?
Kam naj nesem mladiče, kje naj jim dam raj?
Dom, ki je bil moj, je izginil v noč,
in svet je brez dimnikov izgubil moč.

Kaj bo z nami, ko dimnikov ni?
Ko ogenj ne kliče več ptic v bližini?
Morda bomo izginili, kot je dom zame,
in nikdar več ne bomo našli svoje rame.

V Prekmurju sem bila del neba,
zdaj pa nebo je prazno, kot zemlja ta.
Dimnik je simbol, ki zdaj ga več ni,
in z njim izgubljeno je tudi moje srce v temi.

Tema pod gorami

Na gorski paši je sonce svetilo,
trava je pela, srce je bilo milo.
A zdaj nas ženejo v dolino temo,
kjer ne bo svobode, ne bo toplo.

Trava pod kopiti zamenja beton,
svetlobo nad nami pa hladen strop.
Štiri mesece v hlevu brez dneva,
kjer ni pesmi vetra, le tišina brez upanja.

Stene so tihe, ne nosijo zvoka,
mrak je povsod, kot senca globoka.
Ali veste, kaj vzamete, ko nas zaprete,
ko življenje zamenjate za verige in stene?

Gore nas kličejo, a pot je zaprta,
ujetniki doline, kjer duša je strta.
Čakamo pomlad, ko bo svoboda spet blizu,
a v srcu čutimo, da nas čaka ista kriza.

A vsak korak je rana globlja,
vsako leto je čakanje bolj dolgotrajno.
Gore so naš dom, dolina le ječa,
in srce obupano kliče, a nihče ne sliši.

Oči skozi steklo

Plavam v krogu, ujeta pod steklom,
moje življenje je le predstava za pogled brez srca.
Vaše oči me presojujejo v tišini,
moje gibanje razkriva le tesnobo v vodi.

Katera sem jaz, ki bo končala na krožniku?
Kdo me bo izbral, kdo bo moj morilec?
Nikdar ne vem, nikdar ne vidim,
a vedno čutim, kako me spet sledi.

Steklo ni dom, le zapor brez konca,
voda ni svoboda, le ogledalo trpljenja.
Moje plavuti so krila brez vetra,
moje srce je ujeto v strahu in breme.

Ali veste, kako boli ta pritisk,
ko te gledajo vsi, brez milosti ?
Ko si le predmet, brez imena, brez glasu,
a srce še bije, kljub mraku v duši.

Morda sem le riba, a jaz sem živa,
moje življenje ni zgolj hrana ali igra.
Plavam, ker ne morem stati, ne morem pasti,
v akvariju steklenem, kjer sem brez možnosti.

Svoboda brez doma

Vrata se odprejo, a tišina boli,
svoboda vabi, a gozd me ne sprejme v temi.
Sem tujec v svetu, kjer ne poznam poti,
kot senca brez korenin, izgubljen v samoti.

Gozd me ne pozna, korak je tuj,
sledim plenu, a vonj je hladen in suh.
Lovim, a ne najdem, srce je prazno,
svoboda je tuja, ko vse je neznano.

Pravijo: "Svoboden si zdaj, ris mogočen,"
a kdo sem, ko dom je izgubljen v nočeh?
Romunija za mano, Slovenija pred mano,
a srce ostaja med gorami, tam, kamor ne morem nazaj.

Sem ris brez svojih, brez šepeta gozda,
brez bratov, ki bi z menoj delili to pusto.
Tujina je hladna, čeprav naj bi bila svobodna,
a brez svojih korenin je duša uboga.

Morda bom našel dom, a kdaj, kdo ve?
Morda bo gozd sprejel me, a ne vem, če še.
Svoboda je dar, a z njo bolečina,
ko duša je prazna in zemlja tišina.

Prazno gnezdo pod soncem

Jutro je z mano, a nje več ni,
gnozdo je prazno, srce pa boli.
Nekoč je pela ob mojem klicu,
zdaj njeno telo počiva na pladnju.

Gospodinja jo vzela je z nasmehom tihim,
roka topla, a namen leden in tih.
Perje leti, spomini ostajajo,
a moje srce brez nje razpada.

Kako naj pojem, ko nje ni ob meni?
Kako naj slavim dan, ko je ni?
Njen glas me je dvigal, bil moj svet,
zdaj sem le petelin, ki nosi svoj spomin.

Na mizi je zdaj, kot daritev za vse,
a kdo bo poslušal mojo žalostne pesmi ?
Gospodinja je sitna, a jaz sem lačen,
saj sem brez nje – sam in razklan.

Jutri bom pel, ker tako mi je dano,
a pesem bo tiha, kot srce ranjeno.
Ljuba kokoš, kje zdaj si ti?
Naj te vrne noč k meni.

Kri v areni, vonj po travi

V areni sem, med glasovi kričečimi,
koraki težki, oči goreče.
Ne iščem boja, ne iščem slave,
le mir, kjer trava zeleni in so krave.

Publika vpije, "Ubiti ga zdaj!"
a jaz bi le vohal rože v maju.
Sonce na hrbtu, vetrič v glavi,
namesto noža, ki mi srce ustavi.

Nisem sovražnik, nisem junak,
sem le bik, ki hoče svoj korak.
Ne znam sovražiti, ne znam lagati,
le na travnik želim, kjer lahko bi spal.

Kri na tleh, njihova zmaga,
a zame to ni življenje, le tiha saga.
Raje bi šel tja, kjer so polja zelena,
kot da sem tu – igra brez pomena.

Če padem zdaj, vsaj veste vsi,
da nisem bil pošast, le bik z željo po svobodi.
A njih ne briga, le igra traja,
in jaz sem tisti, ki vedno umira.

Krilo, ki ne doseže neba

Pod nebo sem nekoč zlahka letel,
v vetru plesal, oblakom šepetal.
Zdaj krilo zlomljeno, ostajam pri tleh,
in v srce se naseli le težki greh.

Zavetišče je moj dom, a ne zares,
kje je svoboda, ki sem jo imel prej?
V kletki sem hranjen, a nisem živ,
srce hrepeni, da bi znova vzletel.

Nebo se mi smehlja, a jaz le strmim,
krila ne dvignejo, četudi si želim.
Ptice letijo, jaz ostajam nem,
ujetnik v telesu, ki ni več zvest meni.

Kako naj zapustim te sanje, te gore,
ko so mi bile nekoč dom in prostrane prostore?
A zdaj so le spomin, boleč in tih,
kot veter, ki nosi moj izgubljeni vzdih.

Nekoč bom morda našel mir na tleh,
a zdaj me k nebu vleče zlomljeni smeh.
In čeprav ne letim, nebo me še kliče,
kot izgubljeno srce, ki zvezde doseže.

Ujeti valovi

V vodi sem, a morja ni,
le stene me stiskajo v svoji tišini.
Otroci me gledajo, ploskanje odmeva,
a moje srce po valovih hrepeni brez neba.

Nekoč sem bil svoboden, med modrimi valovi,
ob strani družine, med zvezdnimi tokovi.
Zdaj plavam v krogu, kot igra za smeh,
le ujetnik zabave in denarja za greh.

Triki, skoki, aplavz glasen,
a zame je vsak dan le še bolj prazen.
Voda je tu, a ni več življenja,
le senca oceana in bolečina brez imena.

Kako naj zapojem pesem svobode,
ko srce mi trga verige usode?
Morje me kliče, a ne morem ga slišat,
ujetnik sem tukaj, brez upanja za izhod.

Moj dom so valovi, moj svet je modrina,
a tukaj je samo kruta rutina.
Morje, če me slišiš, me osvobodi,
naj še enkrat zaplavam v tvoji svobodi.

Sanje o savani

Pod lučmi bleščečimi stopam počasi,
našemljen, osamljen, pod bičem v temi.
Njihov smeh odmeva, a jaz sem tih,
le senca Afrike je v srcu moj dih.

V Afriki nekdam sem svoboden bil,
s čredo sem hodil, kjer veter je bil mil.
Prah savane je nosil moj korak,
zdaj sem le igra, brez časti in brez oznak.

Nohti mi barvani, telo v sponah in zlatu,
a duša v meni hrepeni po svetu.
Po drevesih, po vodi, po svoji družini,
po toplem dotiku, ki ne sprašuje po krivdi.

Sanje so vse, kar zdaj še imam,
vsak večer pod lučmi jih iščem zaman.
Želim si nazaj v savano svobode,
kjer veter ne nosi ukazov in biča nesreče.

Čeprav me občinstvo gleda in ploska,
v meni je rana, globoka in trda skala.
Sem slon brez doma, brez črede, brez neba,
le sanje me nosijo v Afriko nazaj.

Plastika v valovih

Plavam počasi, ujeta v mrežo,
plastika me stiska, kot neusmiljen objem.
Nekoč sem bila kraljica valov,
zdaj le še senca, ki izgublja svoj dom.

V vodi, kjer je življenje sijalo,
zdaj plastični odpadek je vse zameglil.
Moje telo se počasi vdaja,
vsak gib me bliža tišini dna.

Zrak mi uhaja, pljuča so težka,
vsak moj dih je kot breme pretežko.
Ocean, ki me je nekoč objemal,
zdaj je past, ki me počasi jemlje.

Ali veste, kaj storili ste meni?
Morski svet je postal grob v temi.
Kje so korale, kje so valovi?
Le plastika po vodi, ki kroži in tone.

Zaprem oči in vidim svoj dom,
otok življenja, kjer je bil le pristen vonj.
A zdaj le še sanje ostanejo mi,
ko plastika me vleče v temne noči.

Tišina med grižljaji

Na krožniku ležimo, a nismo le hrana,
smo bitja, ki živela so kot del sveta.
Imeli smo srce, imeli smo sanje,
zdaj smo le grižljaj v vaših zobeh.

Ali slišite krik, ki ga tišina nosi?
Ali čutite solze, ki kri jih prosi?
Za vsako meso, ki v ustih se topi,
je življenje končano – a kdo to ve?

Nismo le meso, smo dih in glas,
smo del narave, ki jo vodi njen čas.
Toda vaš svet je poln ostrih rezil,
ki jemljejo življenje, kot da nima kril.

Mi vas ne sovražimo, vas ne krivimo,
le prosimo: pogledajte, kaj pustimo.
Je res potrebno, da vedno umremo,
da vi uživate, kar mi izgubimo?

Svet je bogat, poln plodov in izbire,
vsak grižljaj je lahko dar, ne brez mere.
A če že jeste, se vsaj spomnite nas,
bitij, ki so živela svoj čas.

Naša bolečina je vaša senca

Ali slišiš naš jok, ko nas boli?
Ali vidiš, kaj delaš, ko strah nas zmrazi?
Nismo tvoje igrače, nismo le nič,
smo bitja življenja, a ti nas podreš.

Tvoje roke, ki bi morale skrbeti,
so postale sence, ki le trpljenje vlečejo v mreže.
Ali ne čutiš, kako srce se zlomí,
ko z nasiljem vse dobro izgubi?

Vsak udarec je rana, ki tebi ostane,
vsak krik je ogledalo tvoje usode.
Nismo tvoj plen, smo del tega sveta,
a tvoje dejanje nas potiska v brezna.

Kaj ostane od tebe, ko nas zlomiš?
Ko nas utišaš, v sebi zamoriš.
Ne sovražimo te, a prosimo: poglej,
kaj v nas ubijaš, ko jemlješ naš smeh.

Naša bolečina te bo spremljala tiho,
kot senca, ki raste, dokler ne zbledi vse blago.
Če želiš biti močan, bodi dober in blag,
ker moč je ljubezen, ne udarec in strah.

Zemlja kriči v našem imenu

Ali slišiš, kako gozd zajoče,
ko tvoje sekire režejo veje ?
Ali vidiš, kako reka umira,
ko tvoji odpadki polnijo struge ?

Mi smo glas narave, njen odsev,
mi smo bitja, ki z njo plešejo ples.
Toda tvoje roke, močne in hude,
spreminjajo naš svet v prazne grude.

Zemlja je mati, ki vse nas hrani,
a ti jo dušiš, njene rane ne zaceliš.
Vsak požar, vsak strup, vsako drevo,
je del tebe, čeprav tega ne veš zdaj, kdo.

Ko zastrupiš vodo, kdo bo pil?
Ko posekaš gozd, kdo bo tam bil?
Tvoj napredek je senca na soncu,
tvoj uspeh je konec vsega obstoja v krogu.

Ne uničuj nas, mi smo glas narave,
brez nje si zgolj prah, ki v vetru tava.
Zemlja ne potrebuje tebe, a ti njo,
če hočeš prihodnost, ohrani jo!

Strah v ognju, ki ga ne razumemo

Pok za pokom, nebo se razsvetli,
mi pa v strahu, kaj to pomeni.
Tla se tresejo, srce divja,
kdo nas bo rešil, kdo bo razumel zdaj?

Za vas je veselje, za nas je nočna mora,
vaša zabava je naša tesnoba.
Petarde prinašajo svetlobo v temi,
a za nas le strah, ki ga duša ne umiri.

Brez razloga trpimo, brez pomena bežimo,
pred ognjem, ki zveni kot konec vsega.
Ali veste, kako boli ta nemir,
ko vaš smeh povzroča naš zadnji vzdih?

Ne igrajte se z ognjem, ki nas ubija,
ne slavite svetlobe, ki srce razdira.
Mi smo del sveta, ki ga delite z nami,
zato prosimo: ustavite te rane.

Svet je lep brez pokov in strahu,
najdi veselje v tišini in duhu.
Petarde naj utihnejo, naj bo mir,
naj noč ne bo boj, temveč spokoj.

Glas hvaležnosti

Vaše roke nas nežno pobožajo,
v vaših očeh ni strahu, le upanje.
Vaš dotik je zdravilo za bolečine,
hvala vam, dobri ljudje iz globine.

Vi vidite v nas več kot bitje,
vidite dušo, ki nosi trpljenje.
Vaša sočutja gradijo mostove,
kjer so drugi puščali le sence surove.

Hvala za korake, ki se ne ustavijo,
za toplo srce, ki svet nam razsvetli.
Vi ste svetilnik, ko tema nas lovi,
vi ste zavetje, ko nas svet zapusti.

Vaša ljubezen je moč, ki nas hrani,
vaša dobrota je kot sonce, ki ne preneha sijati.
Hvala, da nas vidite, ko drugi nas spregledajo,
hvala, da nas rešujete, ko nas drugi zapustijo.

Dobri ljudje, vi ste naš dar,
v vaših dejanjih je svet naš obraz.
Ne nehajte ljubiti, ne nehajte videti,
saj vi ste razlog, da svet še lahko živimo.

NAVODILA, KI JIH JE DOBIL CHATGPT

Pripravljam zbirko pesmi z naslovom »Uboge živali,« v kateri bodo živali pripovedovale svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Želim, da izraziš njihov strah, pretresenost in bolečino, ki naj opomnijo ljudi, naj tega ne počnejo, obenem pa pesmi ne smejo biti osladne. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«.

Vsaka pesem naj bo napisana na dva načina, eden je modernejši način in drugi klasičen, če je mogoče, v rimah. Dolžina posamezne pesmi naj bo do 6 kitic oziroma največ ena A4 stran teksta.

Napotki za posamezne pesmi so v seznamu, za vsako pesem bom naložil napotek posebej in tudi zapisal, če mi ni kaj všeč in je treba popraviti.

Številke in napotki za posamezne pesmi.

Številka pred napotkom je številka pesmi.

1. Pesem ptic, ki odletijo iz Slovenije in se bojijo, kar vse jih lahko doleti na poti in seveda ne vedo, če se bodo vrnile, morda pa se bodo njihovi otroci.
2. Pesem volkov, ki jih preganjajo lovci, ker so kmetom poklali nekaj ovac. Ampak oni od nečesa morajo živeti.
3. Pesem krav, ki so tovarne mleka, čeprav je naravno, da ima krava mleko, takrat ko ima telička.
4. Pesem krav, ki jim odvzamejo teličke za mesom saj je teletina tako mehka za otroke in stare.
5. Pesem konjev ki izgubijo na dirkah in jih peljejo v zakol, saj so kot luzerji nekoristni.
6. Pesem psa, ki mu je umrl lastnik in mora v zavetišče, ker ni sorodnikov. Zato pa je imel njega.
7. Pesem laboda, ki je zaradi ptičje gripe izgubil labodko in zase ne vidi več prihodnosti.

- 8.** Pesem pingvina, ki ga je mati pingvinka za vedno izgubila v množici pingvinov na obali.
- 9.** Pesem štokljke, ki se vrne v Prekmurje, pa je hiša jeseni pogorela, drugih dimnikov pa ni, le TČ.
- 10.** Pesem krav, ki jih iz gorske paše ženejo pozimi v hleve v dolino, kjer bodo štiri mesece čakale v temi.
- 11.** Pesem postrvi, stalno pod stresom, ki jih ogledujejo ljudje v akvariju in jih nato izberejo za hrano.
- 12.** Pesem risa, ki ga pripeljejo iz Romunije in spustijo iz kletke v svobodo v tuji Sloveniji.
- 13.** Pesem petelina, ki mu ljuba gospodinja najljubšo kokoš vzame in oskubi za nedeljsko kosilo.
- 14.** Pesem bika na bikoborbi, ko publika zahteva smrt, on pa bi raje vohal rožice na zeleni trati.
- 15.** Pesem orla z zlomljenim krilom, ki ne more več leteti in se iz zavetišča ozira v višave.
- 16.** Pesem delfina v ujetništvu, ki hrepeni po odprtem morju in svoji družini, pa mora biti na ogled za zabavo otrokom in denar lastnikom.
- 17.** Pesem cirkuškega slona, ki sanja o slonji družini v prostrani Afriki, ko stopica našemljen po areni.
- 18.** Pesem morske želve, ki se je zapletla v plastične odpadke in umira.
- 19.** Pesem: Sporočilo živali jedcem mesa
- 20.** Pesem: Sporočilo živali mučiteljem
- 21.** Pesem: Sporočilo živali uničevalcem okolja
- 22.** Pesem: Sporočilo živali metalcem petard
- 23.** Pesem: Sporočilo živali dobrim ljudem